

[Niels Helveg Petersen.]

ikke vente en stærk strid mellem de danske politiske partier om indholdet af den politik, vi for fremtiden skal føre.

I mindretalsbetænkningen er anført en betragtning, som jeg nævnte i mit første indlæg. Der er fremført det sensationelle, at mindretallet og herunder SFs medlemmer i udvalget finder det forståeligt, at folketinget har opfordret skiftende regeringer til at optage forhandlinger med fællesmarkedet. Jeg kan kun opfatte dette på én måde, nemlig som et udtryk for, at SF har opgivet sin principielle modstand imod fællesmarkedet. Jeg har ikke fået nogen kommentarer til den betragtning, jeg anførte i mit første indlæg fra nogen SF'er, som har haft ordet, og der har ellers været mange, og talelisten har været stor. Jeg kan kun finde én eneste forklaring på, at SF-repræsentanter i markedsudvalget er gået med til at skrive, at det er forståeligt, at man optog forhandlinger med fællesmarkedet, og det er den, at SF så småt er ved at tilpasse sig en ny virkelighed, som starter efter den 2. oktober.

Jeg ville være meget glad for, hvis denne opfattelse ikke er rigtig, hvis SF ikke står ved det udtryk, der er anvendt i mindretalsudtalelsen, at få det at vide, for det står på SFs vegne i dette øjeblik, og jeg må gå ud fra, at det fortsat er gældende.

Jeg skal ikke give karakter til nogen, men jeg må sige, at jeg personlig synes, at der i denne debat, som jo har været langvarig, har været mange gode indlæg, som over for offentligheden må have vist en bredde i meningsudvekslingen herinde, som er et meget klart dementi af påstanden om, at tingets medlemmer er uselvstændige væsener, der handler og tænker og taler mod deres overbevisning og imod deres vælgeres interesser.

Jeg har i særlig grad hæftet mig ved to modstanderindlæg, hr. Gert Petersens og hr. Arne Stinus', og jeg har gjort det, fordi de begge indgående beskæftiger sig med udenrigspolitiske konsekvenser af vor tilslutning. Begge ser i EFs udvidelse et skridt, der uundgåeligt vil føre til en eller anden form for vesteuropæisk superstat. Vil det nu også det? Og hvis det vil, vil det da naturligvis være en uheldig følge?

Hvad det første angår, er der her et interessant dobbeltspil, udtrykt både hos hr.

Gert Petersen og måske endnu mere tydeligt hos hr. Overgaard Nielsen og også udtrykt i mindretalsbetænkningen, hvor man på side 15 på den ene side siger, at det er vanskeligt at overskue og afgrænse følgerne af vor tilslutning, og en spalte længere fremme også på side 15 siger, at det er uomtvisteligt, at udviklingen vil forme sig på en ganske bestemt måde. Med andre ord, man spiller både på en usikkerhed med hensyn til, hvad der vil ske, og med stor skræmsikkerhed på forudsigelser om, hvad der egentlig vil ske. Og så er sandheden jo, at vi ved mere om vor situation ved medlemskab, vi kender mere til vore vilkår ved medlemskab, end vi kender til vore vilkår stående udenfor. Dette er belyst gennem års debat og et omfattende materiale.

Ingen kan kende den fremtidige udvikling inden for EF, men det betyder jo ikke, at EF er ukendt land. Vi kender den hidtidige udvikling, og vi kender de spilleregler, der skal bruges for den fremtidige udvikling.

Det er en god ting, at diskussionen i disse tre døgn stort set har været rensset for en diskussion om, hvorvidt EF ville medføre en forringelse af nogle vilkår. Det er ikke EF i dag, modstanderne argumenter imod, men egne spådomme om den fremtidige udvikling. Det er man jo stort set nødt til at gøre, fordi det ikke er muligt at påvise ét eneste eksempel på, at noget land er blevet forhindret i at gennemføre sociale, uddannelsesmæssige eller kulturelle fremskridt af de andre lande inden for fællesmarkedet. Man kan ikke fremføre ét eneste eksempel på dette. Man kan godt fremføre eksempler på, at et land af økonomiske årsager eller på grund af meningsforskelle inden for landets grænser ikke gennemfører ting, som vi måske synes er naturlige, men vi kan ikke fremføre noget eksempel på, at EF har stået i vejen for disse fremskridt. Kendsgerningen er tværtimod, at der i alle lande inden for fællesmarkedet er sket en betydelig fremgang på de områder, jeg nævnte, i den periode, fællesmarkedet har eksisteret.

Der er heller ikke ét eneste eksempel på, at vi må forringe vilkårene for den danske befolkning eller bryde med vigtige principper i vor egen lovgivning, fordi vi skal tilsluttes fællesmarkedet, og det skulle man da tro at der måtte være, hvis fællesmarkedet vil betyde et så voldsomt indgreb i vor daglig-